

Efeserbrevet 4

Hvordan skal vi best fungere som Kristi legeme i en ufullkommen verden?

Nå får vi den praktiske delen i Efeserbrevet.

Skal vi få en ny lovgivning med «skal» og «ikke skal», bud på bud? Det får vi ikke!!

Paulus formaner menigheten *i kjærlighet*.

Han demonstrerer hva det betyr å tjene menigheten.

v. 1-3 Dette er skrevet til oss som er i Kristi legeme.
Hvorfor kan vi være overbærende med våre medkristne?
Kristi kjærlighet er drivkraften i Åndens enhet.

v. 4-6 Menigheten er noe nytt. Den er Kristi brud, kalt ut
til et velsignet håp i himmelen.

Den er et enhetlig legeme, kalt ut ved den Hellige Ånd.

Den består av alle frelste fra pinse til opprykkelsen.

Én Herre gir enhetlig styring over menigheten.

Én tro betyr én apostolisk lære.

Dåp med vann er symbolsk av den Hellige Ånds dåp som
gjør oss til ett med hverandre i Ånden.(Se vers 3.)

Gud er Kristi Far og dermed vår Far. Dette setter en skarp skille mellom Kristi legeme og de som ikke er rettfærdiggjort i Kristus.

Tenk at Gud er «i oss»!

Kan du begripe dette her?

v. 7 Nådegaver er gitt i sammenhengen med tjeneste til legemet\menigheten. De brukes i et harmonisk samspill i menigheten. Den Hellige Ånd er dirigenten.

v. 8-9 Sitatet er fra Salme 68,19.

Den Hellige Ånd gir disse ord til David, og den samme Hellige Ånd gir v. 8 til Paulus. Han forandrer ordlyden litt....

Jesus hadde fått gaver for mennesker, og nå i v. 8 sier den Hellige Ånd at Jesus gir ut disse gaver til sine.

«... tok Han fangenskap til fange» er henvisning til at åndene til de troende i gamle pakten ble tatt med Jesus opp til himmelen fra dødsriket, der Jesus var etter sin død.

v. 10-11 Jesus som er i himmelen kan gi gaver til hele den verdensvide menigheten.

Ordlyden her er litt annerledes enn i eksempelvis Rom. 12. Disse gaver er *mennesker* som er gitt for å tjene menigheten alle steder.

Da er det flere som er med som tjener med sine gaver.

v. 12-14 Nødvendigheten av at noen har fått gaven og oppgaven til å styre og mate menigheten kan ikke undervurderes. Vi blir stadig angrepet av djevlelske angrep. Paulus ble skikkelig sint på de som prøvde å snike seg inn på de ferske kristne i Galatia.

v. 15-16 Felles skjer det vekst. Alle er en gave til menigheten med den gaven de har fått. Kjærligheten er den motiverende faktor. Den vil gi utslag i måten vi tjener menigheten på, enten det er gjennom evangelisering, undervisning, lederskap, rengjøring, besøkstjeneste, bønnetjeneste...

v. 17-19 Vi er medlemmer av Kristi legeme. Vi har ikke samfunn med verden slik vi har med hverandre i Kristus. Det er derfor vi må stadig læres opp og styres i sannhetens vei. Vi må hjelpe hverandre på veien.

v. 20-21 Les Johannes 10,16. Hører du Hyrdens stemme?

v. 22-24 Det er ikke noe som vi presterer!
Det er ofte at vi vil greie det selv i kjødet, men det vil ikke fungere. Rom. 6,6.

v. 25 Formaning her poengterer at legemet\menigheten kan ikke fungere med løgn.
Kan man gå uten å snuble hvis øyet lyger for foten?
(Krysostomos)

v. 26-27 Ofte er disse vers misforstått.

Jesus ble sint og Paulus ble sint. Det kan vi lese.

Vi må bli sint på ondskap. Det betyr at vi blir motivert til å angripe den. Dette skal ikke få lov til å slukne!

Vers 31 vil tale om noe annet.

v. 28-29 Vi skal tjene hverandre.

Latskap er en form for stjeling, fordi vi skal være med og bidra til legemet.

Det er også nærliggende for vårt gamle menneske å føre dårlig snakk. Dette er nedbrytende for menigheten.

v. 30 Den Hellige Ånd er en person.

Han kan sørge over det vi gjør imot menigheten.

Det er vi som er «beseglet» som kan føre sorg over den Hellige Ånd.

v. 31 Bitterhet er noe annet en sinne mot ondskapen.

Mot hverandre skal vi ikke gjøre noe ondt.

Dette er det negative i våre sammenhenger som man er nødt til å ta opp.

v. 32 Kristus er forbildet. Han tilgir, derfor skal vi.

Legg merke til forskjellen med «Herrens bønn».

Det er en grunn til det. Hva er grunnen? Les Matt. 6,14-15.

Det var loven. Paulus lærer oss nåden.